

SCIENCE
FICTION

ТРИЛЪР

ПСИХОЛОГИЧЕСКА * ФАНТАСТИКА

THE BEST
WORLD SF

СЪБИТИЯТА ПОСЛЕДВАТ
СЪБИТИЯТА ПРАВИТЕЛСТВО

ДВАМА СА МНОГО

Деймън Найт

Двама са много

I

Преди доста години Джордж Майстър бе разглеждал нервната система на изкуствен модел. Това бе нагледно пособие: и най-тънките нервни влакна бяха потопени в специален разтвор, който бе засъхнал и ги бе направил достатъчно дебели да се виждат с просто око и заедно с всички останали органи бяха заляти с прозрачна пластмаса с формата на човек. Каквото и да се казва работата на майстора от Торкъс III бе прекрасна, но сега не можеше да си спомни името му. Но не това бе най-важното, важното бе, че по него сега приблизително си представяше как изглежда той самият. Е, точно копие на макета не се е получило. Например, той бе почти сигурен, че невроните между зрителния център и очите се бяха разтеглили на тридесетина сантиметра. А и цялата нервна система, несъмнено бе сплескана и забавно се къдреше по краищата, тъй като мускулатурата, която тя бе управлявала вече я нямаше. Освен това забеляза и някои други различия от образа, което всъщност означаваше резки структурни промени. Но фактът си оставаше факт – всичко онова, което той можеше да нарече собственото си „аз“, сега бе не повече от главния мозък, очите, гръбначния мозък и разпространената се нервна мрежа неврони.

Джордж си затвори очите за миг. Той само преди малко се бе научил да го прави и много се гордеше с това си постижение. Защото дългият първоначален период, в който не можеше нищо да прави, бе така ужасен. След известно време бе достигнал до извода, че всеобщия паралич е предизвикан от продължителното действие на някакъв наркотик, който бе държал мозъка в безсъзнателно състояние, докато тялото му... Е, нищо де.

Или бе така, или невронните разклонения просто още не бяха успели да се захванат добре в новото си положение. Възможно бе скоро да провери коя от двете възможности е правилна. Отначало, когато той можеше само да вижда, но не можеше нито да помръдне, нито да си спомни, какво бе станало от мига в който бе паднал по лице в онази пъстра сиво-зеленикава желатинова мътилка – та отначало съвсем не му бе добре.

Интересно, как ли са се отнесли другите към това? Те са тук някъде, в това нямаше никакво съмнение, от време на време внезапно усещаше остра болка отдолу, там където би трябвало да се намират краката

му и в същия миг движението на околното пространство се прекратяваше. Причината би могла да бъде само една: още нечий мозък бе попаднал в клопката, и като него се опитваше да задвижи общото им тяло, но в друга посока.

И като правило болката веднага се прекратяваше. Джордж отново имаше възможност да изпраща заповеди към нервните краища, които преди бяха управлявали пръстите на ръцете и краката, а желатиновото тяло, в което се намираше, продължаваше бавно да пълзи напред. Ако все пак болката не преминаваше, оставаше му възможността да задържа движението до мига, в който другия мозък не престане. При това той се чувствуваше себе си като непоканен пътник в бавен екипаж. Той можеше напълно или частично да съгласува своите движения с движенията на друг мозък.

Интересно, кой още заедно с него се бе намъкнал в тази „локва“? Вивиаън Белис? Майор Хамс? Мис МакКарти? Или и тримата заедно? Но това безспорно можеше да се разубуна по някакъв начин.

Джордж се опита да погледне още веднъж надолу и усилията му се увенчаха с успех. Като в мъгла видя тясна ивица с познатата му пъстра сиво-зеленикава разцветка. И това нещо много бавно се преместваше през руслото на пресъхнал ручей, който те вече пресичаха поне час, ако не и повече. По направената и полупрозрачна повърхност бяха полепнали изпочупени клончета и откъснати листа.

Той достигна доста неща: при предишното поглеждане бе успял да види само тънкото крайче на своето ново тяло. Когато отново повдигна очи, противоположният край на ручей забележимо се приближи. Точно до брега, на каменистата почва, стърчеше букетче от някакви твърди на вид тъмносиви стъбла. Джордж се насочваше наляво от него. Растението много приличаше на онова, за което поиска да се хване и... попадна в сегашното си положение. Сега можеше да го разгледа на спокойствие.

Но едва ли това растение, ще се окаже особено интересно. Няма никакви основания да предполага, че всяка неизвестна форма на живот ще представлява нещо потресаващо ново. Джордж бил уверен, че на най-интересния организъм вече се е натъкнал.

„Някаква си *meisterii*“ – помисли си той. Още не бе измислил родовото име: отначало да се научи повече за това същество, но че е *meisterii* – това е несъмнено. Откритие е! И никой не ще може да му го отнеме. Но което е така оскърбително, той, Джордж, се намира вътре в откритието си.

Каквото и да се казва, това е чудесен организъм. Но прекалено

примитивен – собствената му структура е по-проста и от тази на медузата. Подобно същество е могло да излезе на сушата само на планета със слаба сила на тежестта. Мозък, нервна система или нещо подобно изглежда въобще нямаше. Затова пък притежаваше съвършен механизъм за оцеляване: предоставяше на своите съперници в борбата за съществуване да развият високоорганизирана нервна тъкан, а само предпочиташе да си лежи (замаскирано под купчини листа или други растителни остатъци) в очакване, докато някой от съперниците му не се бухне в нвго и то да се възползува от плодовете на победата си.

Но това не бе вид паразитиране, а истинска симбиоза, при това на по-високо ниво, отколкото на всички планети, които Джордж бе посетил. Плененият организъм едновременно представлявал храна за съществото и мозък-пленник, който в собствен интерес го ръководеше при търсенето на нова храна или предупреждавал поробителя си за възникналите опасности. Ти ме води, а аз ще те храня! Това е така справедливо.

Той се приближи плътно до растението и го разгледа. Както и предполагаше, това бе обикновена трева и не представляваше никакъв интерес.

Тялото му се заизкачва по каменистия склон. Той знаеше, че възвишението е ниско, но от нивото на очите му, то изглеждаше невероятно висока. Не без труд се изкатери нагоре и пред него се откри друга долчинка. Несъмнено така ще продължи без край. Въпросът бе, ще може ли някога да се измъкне от това състояние?

Джордж погледна сенките, предизвикани от ниското слънце. Тялото се движеше в посока северозапад и се отдалечаваше от лагера, до който имаше няколко метра. Дори пълзешком с лекота би изминал това разстояние... ако би пожелал да се върне.

Но тази мисъл предизвикваше в него безпокойство. Защо, сам не разбираше. И веднага му хрумна, че външния му вид никак не предизвиква представата за човек, попаднал в беда. Сега той изглежда като чудовището, което го бе погълнало и частично смляло, и заедно с него още няколко човека.

Нямаше никакво съмнение – окаже ли се в лагера, той веднага ще бъде разстрелян. Наистина, вместо автоматичните карабини, в ход биха могли да задейства наркотичен газ, но на това нямаше особена надежда.

Не, той бе направил верния избор. Най-добре е да се отдалечи от лагера, и то така, че спасителният отряд да не го намери. Бягай! Крий се

в гората! Изучавай новото си тяло. Разбери как действува и какво може да се добие от него. Узнай дали другите са разделили твоята участ и може ли с тях да се свържеш.

За това ще отиде предостатъчно време, но очевидно е възможно.

II

Предисторията на срещата на Джордж Майстър с *meisterii*-та се свеждаше към следното.

В края на двадесет и третото столетие на нашата ера Галактиката се намираще в процес на колонизация от две враждуващи помежду си федерации. Първоначално конфликтът се изразявал в нападения на планети, стълкновения между флотите, бомбандировки и дребни сблъсквания. Но скоро този безсистемен способ на водене на войната станал немислим. Заводите произвеждали бойни роботи с трилиони. Растяли купищата боеприпаси, готови за пълно и взаимно унищожение. Навсякъде по границите на звездните системи бъркали от военни части на едната или другата страна в конфликта.

С такива мерки за сигурност планетите били застраховани от нахлуванията и всякакви други пречки за търговията, ако само на врага не се удавало да колонизира околните звездни системи и така да блокират поредния зародиш на неприятелската колонизация.

Темпът на живота през последните седем поколения стремително нараствал. Знанията се усвоявали по ускорен способ – чрез хапчета. Всички се женили рано и бясно раждали деца. И ако човек попадал в авангардна екологическа група, налагало му се да работи без никаква научна подготовка.

При освояването на новите планети с неизвестни форми на живот, най-разумно било да се започне с имунологични изследвания, разчетени за период поне на десет години и осъществявани от борда на херметично затворени станции. Едва след обуздаването на най-опасните бактерии и вируси било възможно внимателно и постепенно да се започва работа и изследвания в полеви условия. И чак след петдесет или около това години започвали да пристигат преселници.

Но нито едната, нито другата страна нямали време за това!

Само пет часа след кацането на групата на Майстър на планетата, фабрикорите издигнали бараки за две хиляди шестотин двадесет и осем човека. А Майстър, Хамс, Белис и МакКарти тръгнали по дебелия слой пепел от изгорената почва от двигателите, право към най-близките растения. Заповядано им бе да се движат по спирала около лагера до разстояние хиляда метра и да се върнат с образци, освен ако не ги погълне някое същество, прекалено голямо и лакомо, че да не обърне

внимание на автоматичните им карабини.

Биологът Майстър бе окачил по дрехите си цял ансамбъл от разнообразни кутии за образците. Майор Хамс носеше аварийното снаряжение, бинокъл и карабина. Вивиън Белис, минеролог, която разбираше толкова от работата си, колкото ѝ позволяваше краткия тримесечен курс, носеше пушка с къса цев, геологическото чукче и торба за събраните парчета. Мис МакКарти – наричаха я само по фамилия – нямаше никакво отношение към науката. Тя бе закрепена към групата от Службата за Гражданска Безопасност. На кръста ѝ висяха два огромни пистолета и патрондаш наблъскан с патрони. Нейното единствено задължение бе да пръсне на парченца черепа на всеки член на групата, заловен при използването на непозволени средства за общуване или държач се странно в някакво отношение.

Когато започнаха втората обиколка по спиралата, те се натъкнаха на пресечена камениста местност и няколко къси и стръмни долчинки, повечето от тях изпълнени с прашни посивели стъбла на мъртви растения. Когато влязоха в една от тях, Джордж, трети във веригата (пред него се намираше Гамс и Белис, а МакКарти оформяше опашката), реши да се отклони настрани, да мине по една каменна плоча и да изследва разстителните стъбла, които се намираха в далечната страна. На тази планета той тежеше най-много двадесет килограма, а плочата изглеждаше така, сякаш бе забита в земята. Но едва бе стъпил на нея и усети че тя се накланя и губи опора, завика, падна и забеляза, как Хамс и Белис застинаха като кадър на забавена филмова лента. Чу шума на падащите камъни, над него се разгърна нещо като разперило се одеало от листа и кал и успя само да помисли: „Като при меко кацане...“ Това бе всичко, докато не се осъзна с усещането, че е погребан жив и освен очите всичко друго е умряло.

Макар увереността му, че от предишния Джордж Майстър е останала само нервната система, не се подкрепяше от преки наблюдения, доказателствата за това бяха прекалено убедителни. Достатъчно бе, че състоянието на упойване от първите часове премина, но нервите му не съобщаваха нищо за положението на туловището, главата, ръцете и краката, които той преди малко владееше така добре. Затова пък усещаше, разбира се, доста неопределено, че е сплескан и разхвърлен по огромна площ. Когато се опитваше да мръдне пръстите си, получаваше такъв множествен отговор, че се оприличаваше на стоножка. Той не чувствуваше изтръпването, което би следвало да се появи след продължителен паралич, а освен това не дишаше. Но мозъкът му изглежда добре се спадываше с

хранителни вещества и кислород, защото работеше отчетливо, мислите бяха ясни, чувствуваше се здрав и напълно нормално.

Дори глад не усещаше, въпреки че вече дълго време бе изразходвал енергия. В зависимост от гледната точка, нещата изглеждаха двуяко – или нямаше повече стомах, стените на който да могат да се свиват, или организъмът, в който така неусетно пътешествуваше, бе се заситил от ненужните му тъкани на тялото на бившия Джордж Майстър...

* * *

Изминаха два часа, слънцето започна да залязва и започна да вали дъжд. Капките бяха огромни, падаха бавно и човекът усети пляскането им по „кожата“, но не знаеше дали трябва да се опасява или не; за всеки случай запълзя към един избуял храст и се скри под широките му листа. Валежът спря, когато бе станало тъмно и той сметна, че сега единствен смисъл има оставането му на място до утрото. Джордж не усещаше умора и през главата му премина любопитна мисъл: ще продължи ли да изпитва нужда от сън? Той се настрои на експериментаторска вълна и за чака организма сам да отговори на въпроса.

Времето минаваше, а той още бе буден, без да усеща и най-малката нужда от сън. Започна да размишлява – дали това е отговора? Внезапно в далечината се появиха две огънчета. Бавно премествайки се насам натам, те се приближаваха към него.

Джордж ги наблюдаваше с такова засилено внимание, в което се смесваха и професионалното любопитство и нарастващата тревога. Огънчетата се приближаваха и започна да се различава, че те са закрепени на дълги и тънки стебла, подаващи се от мрака под тях. Това или бяха органи за осветяване, като при някои дълбоководни риби, или просто луминесциращи очи.

Човекът започна да се вълнува. Очевидно в нервната му система се бе появил адреналин или нещо от този род. Но това да остави за по-подходящо време, а сега да решава по-важния въпрос. Как да се отнася с приближаващото се същество: дали е от тези с които *meisterii* се храни, или то се храни с него? И ако последното е вярно, какво да предприеме?

Засега явно му бе предписано да седи на място и да не шава. Съществува, в което се засели, използваше маскировка в нормалното си необитаемо състояние и не можеше бързо да се премества. Затова Джордж се затаи и започна да наблюдава с полузатворени очи и да гадае, как ще завърши една среща с непознатото животно.

Това, че е нощно, още за нищо не говори. Разните пеперудки и

прилепите предпочитат тъмнината... Хм!... По дяволите прилепите! Те са месоядни... Съществото с фенерите се приближи почти до него и Джордж видя под стеблата чифт блещукащи слабо тесни и дълги очи.

И в същият миг животното раззина пасть и пробляснаха множество остри зъби...

Джордж се осъзна в една цепнатина на каменна стена и нямаше никакво понятие, как се бе добрал до тук. Помнеше само едно: сякаш силен дъжд се изсипа по листата, когато хищникът се нахвърли на него, последва мигновена яростна болка и нищо повече... само смътното, озарено от звездната светлина видение на листа разпиляни по почвата.

Умът му не го побираше – как бе оцелял?!

Над това размишляваше до разсъмване. После случайно погледна надолу и видя нещо, което досега не бе забелязвал. От гладкия край на желатиновото му тяло се виждаха някакви четири израстъка. Едва сега той си даде сметка, че усещането му за допир с камъка, на който се бе разположил, бе станало друго. Вече не лежеше по „корем“, а стоеше на няколко мънички издатини.

Той сгъна един от израстъците – само опита и после го изхвърли напред. Това бе нещо като карикатура на пръст или по-точно на крак с една става.

Дълго трябваше да осмисля случилото се. Лешеше неподвижно. После отново тръсна израстъка. Още беше на мястото си. И другите бяха на мястото си, действителни и чувствени, както и целия този организъм.

Най-после се реши да тръгне. Към нервните краища на пръстите на ръцете и краката изпрати същите онези заповеди, които изпращаше и когато те наистина още съществуваха. Тялото му с такава скорост изкочи от цепнатината, че той едва не прелетя през края на неголямата пропасть.

Преди малко пълзеше като охлюв, а сега сновеше бързо като истинско насекомо.

Но какво бе станало? Вероятно, когато чудовището с дългите зъби се нахвърли върху него, той от страх инстинктивно е побягнал, като е забравил, че няма крака. Нима с това може да се обясни всичко?

Джордж отново си помисли за хищника и за стеблата, които поддържаха неговите светещи органи. А нали на стеблата със същия успех можеха да се намират и очите... Защо да не опита?

Той затвори очи и си представи, че те все повече излизат от орбитите си, въобрази си, че растат и растат подвижни стебла... Опита се да си

внуши, че той има именно такива очи, че винаги са били такива, че всеки порядъчен човек има очи на стебла.

Май с него наистина нещо става!?

Разтвори широко очи. Пред него се намираше земя и бе така близо, че изглеждаше като размазана, но това бе поради неточния фокус. Той нетърпеливо повдигна поглед. Полезрението се измести, но само на двадесетина сантиметра.

Изведнъж се разнесе глас. Нещо зазвуча и изглеждаше, че идва през слой от половин метър мазнина.

– И-и-ъ! Ли-е-ъи! Ър-ир-ри!

Джордж се стресна и инстинктивно подскочи, като рязко се извърна и описа с очите си дъга от прекрасните 240 градуса. Наоколо бяха само скали и лишеи. Като се огледа съсредоточено, той забеляза наблизено нещо като личинка, нещо като гъсеница, която пропълзяваше край него. Не му остана нищо друго освен да се загледа подозрително, но след миг отново се чу същият глас:

– Бли-бли! Пи-пи-пли!

Сега този глас бе с половин нота по-високо и се донасяше някъде отзад. Джордж се извърна още един път и записва с очите си кръг...

Но този кръг се оказа невероятно широк. Нали очите му се намираха на високи стебла и с това бяха придобили подвижност, макар само преди няколко минути да гледаше право в земята и едва отместваше погледа си. Мозъкът му заработи трескаво. Излиза, че той наистина бе успял да създаде израстъци за очите си, толкова меки, като медузообразната плът на тялото му, без кости и мускули, които не можеше да движи, както си пожелае. И щом гласът го изплаши, той с трескава бързина ги допълни с мускули и кости.

Оставаше му да предположи, че и снощи се е случило нещо подобно. Вероятно процесът на образуване на краката ще се завърши от само себе си, но по-бавно. Уплахата го бе ускорила. Очевидно това бе защитно приспособление. Относно гласа...

Очите се завъртяха отново, но този път бавно, като внимателно оглеждаха нещата наоколо. Никакви съмнения! Той беше сам. Гласът се бе донесъл отзад, а в действителност излизаше от собственото му тяло.

Гласът се разнесе отново и сега не звучеше така отчаяно. Нещо забълбука, прокашля се и тънък тенор съвсем ясно произнесе:

– Какво значи това? Къде съм аз?

Джордж бе зялат от догадки. Той бе така зашеметен, че когато от близкия храст се откъсна някакво голямо и сухо парче и безшумно се

затъркаля и заподскача към него, не успя да направи нищо друго освен да гледа изумено и опулено и въобще не помръдна.

Отначало дълго наблюдава предмета, който сякаш бе облечен в твърда си черупка, после премести поглед на храста, откъдето преди малко плодът се бе откъснал. Бавно и мъчително се оформи някакво логическо заключение. Изсъхналият плод бе паднал безвучно и това бе естествено, защото при метаморфозите си, той се бе лишил напълно от слух. Но... нали преди миг чу глас?!

Следователно – халюцинация или телепатия!

Гласът прозвуча отново.

– Помогнете! Господи, някой ще се отзове ли?

Май бе Вивиан Белис. Хамс, дори и да викаше толкова тънко и пронизително, никога не би изрекъл: „Господи“. А за МакКарти – направо изключено.

Джордж започна да се успокоява. И същевременно продължаваше да мисли усилено: „Страхувам се – израстват ми крака. Белис се страхува – появява се телепатичен глас. Това е така разбираемо, в подобна ситуация тя първо би заревала“.

Тогава, защо и той да не заплаче? Затвори очите си и си въобрази, че се намира в съвсем непознато място и го обкръжават ужасни неща. Не знае как да се измъкне от това положение. И при това вика с пълни сили: „Вивиан!“

Така се измъчва известно време. Гласът на девойката продължи да се раздава през почти равни интервали. Изведнъж воплите се прекъснаха по средата на думата.

– Чу ли ме? – запита Джордж.

– Кой е това? Какво ти трябва?

– Аз съм Джордж Майстър, Вивиан. Разбираш ли, какво ти казвам?

– А?

Джордж продължи в същия дух. Накрая момичето каза:

– А-а-х, Джордж... извинете мистър Майстър! Така се изплаших. Къде сте?

Той започна да обяснява и изглежда го направи не съвсем тактично, защото когато свърши, Белис изписка и отново се разхленчи. На Джордж му остана единствено да въздъхне съкрушено и да запита:

– Има ли още някой в апартамента? Майор Хамс? Мис МакКарти?

Изминаха две минути и се раздаде двойна поредица от несвързани и страшни звуци. Когато те се превърнаха в по-ясни думи, гласовете можеха да се разпознаят. Хамс, преди случката червенолик и як войник с

грубо лице, изкряска:

– Защо не си гледа под краката, Майстър? Ти предизвика срутване и само заради тебе се оказахме в това кретенско положение!

МакКарти, която притежаваше набръчкано и тебеширено лице с издадена напред долна челюст, каза с леден глас:

– Майстър, за всичко ще бъде доложено, където трябва. За всичко!

* * *

Както се изясни след малко, само Хамс и Майстър бяха запазили зрението си. И четиримата в една или друга степен можеха да управляват мускулатурата, но само майорът бе в състояние сериозно да влияе на усилията на Джордж. МакКарти се бе изхитрила да възпроизведе двойка изправни и прекрасно действащи уши, на което никой не се учуди.

Затова пък Белис през остатъка от вчерашния ден и цялата нощ би-ла сляпа, глуха и няма. Тя могла да използва само крайните кожни органи на осезанието – перцепторите за топлина, студ и болка. Така тя усещала всяко клонче или листче до което се докосвали, чувствувала студените удари на дъждовните капки и особено я разтърсила болката от ухапването на зъбатия звяр. Когато Джордж узна това, тя се издигна силно в очите му. Някой друг на нейно място отдавна да бе загубил ума и дума, и от страх би изпаднал в истерия или би полудял.

После се разбра, че никой от тях не диша и никой не чува да бие сърцето му. Джордж искаше много да продължи разговора на тази тема, но останалите в един глас заявиха: не е важно, какво се е случило с тях, важно е как де се измъкнат.

– Ние не можем да се освободим – започна да обеснява Джордж. – Поне засега. Това което зная не ми подсказва пътя...

– Но ние трябва да се измъкнем от тази клопка! – изрече убедено Вивиан.

– И незабавно да се върнем в лагера – произнесе леденият глас на мис МакКарти. – Незабавно! А вие Майстър ще трябва да обясните на Службата по Безопасност, защо като сте дошли в съзнание, не сте се върнали обратно.

– Това е напълно правилно – изграчи и Хамс, но без обичайното си перчене. – Да предположим, че вие нищо не можете да измислите, но има и други инженери и те ще намерят някакъв способ.

Джордж търпеливо изложи съображенията си, за възможния начин на гостоприемство от страна на хората в лагера, но МакКарти, която притежаваше желязна логика, бързо доказа несъстоятелността на

твърденията му.

– Вие сте създали крака и стебла за очите си, при това сами си признахте. А щом е така, бихте могли да сътворите и уста. С нея ще оповестим пристигането си.

– За съжаление, не е така лесно – отвърна Джордж. – Само с уста няма да ни се размине, трябват и зъби, небце, език, меко и твърдо гърло, дробове или нещо подобно, гласни струни и диафрагма, която да задвижва целия този апарат. Съмнявам се, че е въобще възможно. Та нали когато мис Белис се обади, тя го направи по начина, който използваме и сега. Тя не...

– Прекалено много си отваряш устата – срязва го мис МакКарти. – Майор Хамс! Мис Белис! Вие ще създадете гласовия апарат! Който успее пръв, ще получи поощрение със записване в личното му досие. Започвайте!

Джордж, който не бе призован да се труди по този въпрос и следователно изключен от състезанието, се захвана да си възвръща слуха. Както му се стори, съществото в което се намираха, прилагаше своеобразен принцип на разделение на труда. Те двамата с Хамс, които попаднаха първи в желатиноподобната маса, си бяха запазили зрението, докато слухът и осезанието бяха предоставени за следващите ги. Като принцип бе превъзходно и Джордж нямаше никакви възражения. Но не му допаднаше това, че мис МакКарти монополно се разпорежда с една част от сенсорния им апарат.

Дори и да успее да се договори с Хамс и Вивиан, макар и в дадения момент надежди за това да нямаше особени, то МакКарти все едно ще удря спирачките. А много е възможно, че в най-близкото бъдеще животът им ще зависи от това, дали слухът ще бъде под негов пълен контрол.

В началото го привлякоха изреченията, които си разменяха двамата съревноуващи се. „Става ли нещо?“ „Май не!“ Те пхътяха, нещо измъкнаха, пуфтяха и с раздражение безуспешно се опитваха да преминат от телепатично общуване на звуково.

– Заповядвам ви, замълчете! – изкряска накрая мис МакКарти. – Съсредоточете се само на нужните органи. Вие сте се разшумяли като две глунави магарета!

Докато те се караха, Джордж се захвана за работа, като прибягна отново да изпитания вече начин. Затвори очи и си представи, как зъбното същество се промъква през нощта в тъмнината към него: Тап-тап! Бав! Тряс! и пожела с пълни сили да има уши с които да долавя и най-дребните шумове навън. Измина доста време, преди да му се стори, че

нещо е постигнал... Но може би това са само телепатични звуци, които така безгрижно издава някой от останалите? Бър-бър... дряс... дрън... тап-тап...

Джордж се разтревожи не на шега и отвори широко очи. Само на педесетина метра от него, на противоположния бряг на равен каменист склон, обрасъл с нещо като черни бамбукови пръчки, прилични на копия, се показа човек с униформа. И когато пред него се размърдаха стebelата с непонятно предназначение, той застина на място от изумление и вдигна карабината.

В случая Джордж извърши единственото възможно – гърти да бяга. И веднага вътре се вдигна страшен шум и мускулите на краката му започнаха да се свиват с остри гърчения.

– Бягайте, дявол да ви вземе! – извика той разярен. – Там е войник с...

Раздаде се оглушителен грохот и Джордж усети зверска болка под кръста. Вивиан завика пронизително. Борбата за притежаване контрола над съвместните им крака се прекрати и те се понесоха бясно напред под прикритието на близките камъни. Отново се раздаде изстрел и Джордж чу, как парчетата разбит камък се разлетяха със свирене през листата над главата му. Те се хвърлиха надолу, после изкачиха на един дъх склона и минавайки край ниските дръвчета скочиха в гората от високи дървета с голи клонове.

Като забеляза яма изпълнена с листа, Джордж се устреми към нея, като се пребори с желанието на някой да бяга по права линия. Едва се бяха плъхнали вътре и трима войници изтичаха край тях. Тихо и мирно, без да шавнат, те пролежаха цял час.

* * *

Вивиан не преставаше да стене. Като вдигна внимателно стebelата на очите си, Джордж видя няколко остри каменни парчета, да са се забили в желатиновата плът на чудовището, в долния му край на тялото. Провървяло им беше. Още мъничко и парчетата щяха да попаднат в тяхната част.

Гледката пробуди професионалния интерес на Джордж. Повърхността на това, което сега бе тяхно тяло, цялата сякаш ферментираше: ту се отваряха, ту се затваряха дребни ямички. Плътта кипеше, но мехурчетата въздух не излизаха отвътре, а се захващаха на повърхността и започваха да потъват навътре...

И съвсем дълбоко под пьстрата повърхност на огромното,

приличащо на гъсеница тяло, се виждаха четири разпълзващи се тъмни стъствания – несъмнено четирите живи мозъка на Хамс, Белис, МакКарти и неговия.

Да, той е една от тези купчини и най-вероятно е разположен точно под стеблата на очите си. „Странно е да гледаш собствения си мозък – размишляваше Джордж. – Но с времето ще свикна“.

Четирите петна се притискаха плътно едно до друго, като образуваха почти правилен квадрат в центъра на луковицата. Едва видимите нишки на гръбначните мозъци се пресичаха вътре и лъчевидно се раздалечаваха от центъра.

„Схемата е добра“ – помисли Майстър. Съществува бе явно приспособено да използва едновременно няколко нервни системи. Те се разполагаха в определен ред – дълбоко вътре за повече безопасност, но и защото изглежда се предвиждаше и съзнателно сътрудничество между „пътниците“. Сигурно съществуваше и някакво междуклетъчно вещество, което да стимулира ръста на клетките и така да се осъществява връзката между отделните мозъчни системи... Именно с това можеше да се обясни успехите им в телепатията. Джордж страшно много искаше да изучи този механизъм и за разбере, как работи...

Вивиан престана да се жалва на болките. Мозъкът ѝ се разполагаше срещу този на Джордж и бе най-силно пострадал от каменните парчета. Сега тези парчета се спускаха с видима скорост надолу през желатиновото вещество на тялото им. Като достигнат дъното, те несъмнено ще бъдат изхвърлени, подобно на онези части от облеклата им и снаряженията им, които не са могли да бъдат усвоени от този организъм.

Започна да скучаяе и от нямане какво да прави, започна да гадае, кой от останалите мозъци на кого принадлежи. Лесно успя да си отговори. Вляво от себе си видя чифт сини очи, намиращи се на нивото на повърхността. Вдясно се намираха два малки отвора, които се вгълбяха на няколко сантиметра навътре в тялото. Това можеше да бъдат само ушите на мис МакКарти. На Джордж му се прииска да ги напълни с кал, но как да го стори?

И така, въпросът с връщането в лагера бе свален от дневния ред, поне до известно време. МакКарти не говореше повече за необходимостта да се оформи комплект органи на речта. Джордж не се съмняваше, че тя не се е отказала от намерението си, но не вярваше в успеха ѝ. Какъвто и да бе механизъмът, чрез който се осъществяваше трансформацията на телесната им структура, всичко свидетелствуваше за това, че такива профани, като него, могат да постигнат успех, само под

въздействието на бурни душевни преживявания, да и то ако става дума за създаването на някакъв единичен орган и то не много сложен. Докато ушите са нещо къде-къде по...

Но в същия миг му хрумна, че желаното може да се постигне и чрез създаването на тънка мембрана, вместо диафрагма и въздушна празнина зад нея, а също и известно количество мускули, които да извършват необходимите колебания и модуляции. Но идеята запази за себе си.

Съвсем не му се искаше да се връща назад. Той не бе съвсем обикновен човек, знаеше добре работата си и безкрайно я обичаше. А в дадения случай се намираще в нещо като могъщо средство за изследване, каквото едва ли някога бе имало в историята на науката, в изменчив организъм, влял в себе си наблюдателя, който от своя страна бе волен да изменя по желание си тялото и да вижда резултатите. Бе в състояние да изказва определени хипотези за неговите функции и да ги проверява непосредствено на тъканите, принадлежащи всъщност на собственото му тяло. Способен бе да конструира нови органи, нови механизми за приспособяване към околната среда!

Джордж се видя на върха на пирамида от нови открития и някои от разкритите се възможности, които така трудно прозря, му внушаваха страх и чувство на собствено нищожество.

Той не можеше просто да се върне при хората, дори това да стане без риск за живота му. Ех, да беше сам в този проклет звяр... Впрочем, може да бъде сигурен в едно – колегите му биха убили чудовището и биха го извели оттатък... с всички последици...

Вивиан, която се бе избавила преди известно време от болките сега започна отново да хленчи. Хамс ѝ се скара грубо. МакКарти ги наруга и двамата. На самият Джордж му се стори, че още малко и сам ще излезе от кожата си. И имаше защо! Толкова време да бъде заедно с тези идиоти, които не могат да измислят нищо по-добро от това...

– Почакайте! – каза им той. – Ние всички сме еднакво разстроени и в лошо настроение, нали? Вие сте нервни и раздразнителни, сякаш сте работили шестдесет часа непрекъснато и така сте уморени, че не можете дори да заспите...

– Престани да дрънкаш като реклама – сърдито го прекъсна Вивиан. – И без това ни се повдига...

– Това е, защото сме гладни! – обяви тържествено Джордж. – Ние не го създаваме, защото вече нямаме органи, които да ни сигнализират за това. Но нали този организъм за последен път се нахрани с нас, а от тогава е изминало поне двадесетина часа. Време е да намерим нещо за

закуска.

– Прав си, дявол да те вземе! – изрече Хамс. – Но ако това нещо се храни с хора... то аз искам да кажа...

– До появата ни тук не е имало хора – прекъсна го сухо Джордж. – Подхожда му всякакъв вид белтък, но единственият начин да узнаем това е да пробваме на практика. И колкото по-скоро, толкова по-добре!

Той тръгна на път, като пое по онова направление, което ги водеше колкото се може по-далеч от лагера. „Най-малкото – помисли си той, – ако се отдалечим достатъчно, те ще ни загубят дирите“.

III

Грамадното тяло, приличащо на гъсеница, излезе от гъстата гора и се запуска по дългия склон, покрит с килим от твърда като метални проводници мъртва трева и след малко в долината, достигна руслото на реката, в което все-още течеше тънка струйка вода. Далеч надолу по течението, до брега, който почти не се виждаше през приличащите на скелети храсти, се намираше стадо от някакви животни, които напомняха по нещо на свине. Джордж доложи на останалите за видяното и започна да се промъква внимателно към нищо не подозиращите същества.

– Откъде духа вятъра, Вивиан? – запита той момичето. – Усещаш ли го?

– Не – отвърна тя. – При спускането изглежда бе срещу нас, а сега... май не е променил посоката си.

– Това е добре. Така ще се спуснем незабелязани.

– Но нали... не се каним да ги ядем, а?

– Същото и аз бих те попитал, Майстър – дочу се и гласът на майор Хамс. – Е, не съм кой знае, колко претенциозен, но да си кажа правото...

На Джордж също му се повдигаше: като останалите и той бе израснал на диета от синтетични храни, но сега възрази енергично:

– Какво друго ни остава? Имате очи, и нима не виждате, че приближава зима? И при това след знойно лято без валежи. Голи дървета, пресъхнали реки. Или ще ядем месо, или нищо няма да ядем, или може би... предпочитате насекоми!

Отвратеният Хамс от предложението мърмори още известно време, но се предаде и млъкна.

Видяни отблизо животните още по-малко приличаха на свине и с още по-неапетитен вид. Телата им бяха слаби и сякаш разделени на отделни части, цветът бе розовосив, а над четирите къси крачка и между широките разтворени уши се подаваха тъпи и зъбати зурли. Те се ровеха в почвата и понякога нещо намираха и тогава лакомо замлякваха.

Джордж изброи над тридесетина животни. Те се държаха близо едно до друго и стадото обхващаше сравнително малко пространство между храстите и реката. Движеха се сравнително бавно, но късите им крака подсказваха наличието на значителни сили. „Навярно могат добре да осакатят някой, ако се наложи“ – помисли си Джордж.

Напред се придвижваше педа след педа, като бе спуснал очите си на възможно най-ниското положение и замираше веднага щом някое от животните повдигаше глава. И колкото повече се приближаваше, толкова по-предпазлив ставаше. Но когато до най-близкото животно оставаха само десетина метра, МакКарти изведнъж го сръза:

– Майстър, а замисляш ли се, как именно ще изядем това същество?

– Не приказвайте глупости! – ядоса се той. – Ние...

И тогава му хрумна мисълта, че чудовището може да се е отказало от нормалния си начин на хранене, след като е било заселено от новите си наематели? „Очаква ли от нас, да създадем зъби, хранопровод, и въобще всичко останало? Едва ли?! Преди да го направим, ние ще умрем от глад! Но от друга страна, то би трябвало да изостави нормалния си начин на хранене, иначе би смляло съжителите си при първия обед. Ето къде се намира разковничето!“

– Е? – запита МакКарти.

Не. Не може да е така. Джордж бе убеден. Само, че нищо не може да обясни сега. И въпреки това, мисълта бе неприятна... И какво ще стане, ако храната стане съквартирант, а наемателят се превърне в храна?

В този миг най-близкото животно вдигна глава и четирите остри червени очички се впиха в това, което сега бе и Джордж. Увисналите уши щръкнаха. Нямаше време да се размишлява повече.

– Видя ни! – Извика Джордж. – Напред!

Сякаш всичко наоколо се раздвижи. Само преди миг те лежаха неподвижно на боцкащата суха трева, а сега се носеха напред с бързината на мощен експрес. Стадото галопираше пред тях. Бясно галопиращите крака на най-близкото животно постепенно нарастваха по размери. Те го настигнаха, натиснаха го с цялото си тяло и продължиха да тичат напред.

Джордж погледна назад и видя животното да лежи на земята неподвижно, било мъртво, било в безсъзнание.

Настигнаха още едно и само го докоснаха. „Наркотик – като озарение премина през главата на Джордж. – Достатъчно е едно допиране. Ха така, още едно и още едно. Разбира се, че можем да ги смелим – помисли с облекчение. – Чудовището смила плячката си избирателно, иначе не би могъл да остави недокоснатата нервната ни тъкан“.

Четири. Шест. Последваха три наведнъж, когато стадото се сби в купчина и така преодоля теснината между гората и стръмния бряг на реката. Последваха още две, които незнаяно защо тръгнаха в паника

обратно по следите си. И още четири, които се откъснаха от стадото...

Останалите се скриха във високата трева на върха на склона. Петнадесет животни бяха полегнали в нишка по изминатия дотук път.

Джордж се върна при първата жертва.

– Приседнете, Хамс – каза той. – Нека влезем под него, но така, че главата му да остане навън.

– Защо? – попита войника.

– Надявам се, че не искате, мозъка на животното да се окаже сред нас? Откъде да знаем, колко мозъка може да вмести тази твар. Ами ако се окаже, че тя предпочете нов мозък вместо някой от нашите? Но едва ли ще се отказва от нечия нервна система, ако ние се въздържим да погълщаме и главата...

– О-ле-ле! – простена слабо Вивиан.

– Моля за извинение, мис Белис – с разкаяние произнесе Джордж. – Впрочем, всичко би било не така неприятно, ако не си давахте такава свобода на въображението. Е, не е като да има хранителни смукала или...

– Добре де – каза тя. – Само да не говорим за това, моля ви.

– Аз също мисля така – вмъкна се и Хамс. – Нужен е повече такт, Майстър. Нали така?

Упрека би възприен. Джордж съсредоточи вниманието си на тялото на животното, което се намираше сега отгоре над чудовището, между него и Хамс. То плавно потъваше в желатиновата плът и биваше обвинено в непрозрачен облак.

Когато то почти изчезна и главата се отдели от туловището, те се преместиха на следващото. Този път, по предложение на Джордж, те „захапаха“ едновременно две тела. И постепенно раздражението изчезна нанякъде, те започнаха да се чувствуват радостни, весели и доволни. Ученият откри, че отново може да мисли последователно и да не изпуска важни логически звена.

Те се справяха с деветото или десетото животно и Джордж с упоение бе предоставил на въображението си да рисува сложната циркулационна система на чудовището, когато изведнъж МакКарти изведнъж наруши мълчанието:

– Аз намерих начин да се върнем в лагера по съвсем безопасен начин – изрече с обичайния си твърд начин. – Започваме незабавно!

* * *

Объркан и ужасен Джордж естреми поглед към мястото, където се

намираше мозъка на МакКарти. Нещо влакнесто се подаваше от нейната страна, по нещо напомнящо (всъщност такова си и беше) карикатурна, но напълно оформена ръка. Пред очите му тя се протегна, напипа едно трънче и го измъкна.

– Майор Хамс! – каза МакКарти. – Нарездам ви, да намерите веднага следните предмети. Първо: повърхност годна за писане. Това може да бъде широк и светъл лист, достатъчно сух, но в никакъв случай чуплив. Или дърво, от което може да се свали част от кората. Второ: оцветяващо вещество. Например, някакви ягоди с подходящ сок. Всъщност и проста кал ще ни свърши същата работа. Трето: Клонче или парче тръстика за перо. Когато ме насочите към тези неща, аз ще напиша докладна, в която ще опиша бедственото ни положение. Вие ще я прочетете и ще ми посочите грешките, които ще поправа. Когато я изготвим, се връщаме в лагера през нощта и ще я поставим на видно място. После се отдалечаваме и когато докладната бъде прочетена, езлизаме отново. Майоре, започвайте!

– Е, какво пък... – отвърна майорът. – Работата е там, че... Аз предполагам, че вие сте намерили начен да държите перото, Мис МакКарти?

– Глупак такъв! – отсече тя. – Естествено! Аз направих ръка.

– Тогава съм съгласен. Е, да видим, какво има наоколо. Струва ми се, че в близката горичка...

Общото им тяло направи скок в посока гората.

Джордж се закова на място.

– Чакайте! – отчаяно заговори той. – Нека проявим мъничко благоразумие и първо свършим с храната, преди да тръгнем. Кой знае, кога отново ще ни се удаде отново да хванем свинско...

– Колко са големи тези същества, майоре? – запита МакКарти.

– Като ги преценявам на око, около шестдесет сантиметра дължина.

– И ние нагълтахме девет броя, нали?

– Около осем – каза Джордж. – Последните две, са изядени само наполовина.

– С други думи – пресметна МакКарти, – на всеки от нас се падат по две прасета. Разкошно. Съгласни ли сте, майоре?

– Грешите, мис МакКарти – възрази съвсем сериозно Джордж. – Вие пресмятате в човешките мащаби потребностите в храна, докато този организъм има съвсем друг начин на обмяна на веществата, а и масата му е три пъти по-голяма от нашите четири тела. Съдете сама, само двадесет часа след като ни погълна това същество изгладня. А по вашите замисли, то трябва да издържи до утре сутринта.

– Правдоподобно е – каза Хамс. – Изобщо, мис МакКарти, предлагам, да се запасяваме с провизии, винаги когато имаме възможност. При такива темпове на зареждането, ние ще изгубим максимум около половин час.

– Съгласна съм. Но се постарайте, да стане по-бързо.

Те се запътиха към следващата двойка жертви. Джордж трескаво съобразяваше. С МакКарти бе безполезно да се спори. С Хамс – май също. Впрочем, защо да не опита? Ако само убеди майора, то и Белис би се присъединила към тях. Това май е единствената им надежда.

– Хамс – каза той, – представяли ли сте си поне за миг, какво ни очаква, когато се върнем?

– Вие сами разбирате, че това не е в задълженията ми. И го предоставям на вас, техничарите.

– Не става за това, а за съвсем друго. Представете си, че вие сте шеф на такава група, като нашата, и не ние, а други четирима са попаднали в този организъм...

– Какво, какво? Нещо не разбирам...

Джордж търпеливо повтори отново всичко.

– Аха, разбирам. Е, и какво от това?

– Какво бихте заповядали вие?

Хамс се замисли само за миг.

– Ще предоставя съществуването на биологическата секция. Какво друго мога да направя?

– А не ви ли се струва, че ще издадете заповед, веднага да се унищожи, като възможна опасност?

– Дявол да го вземе! Възможно е... О, не! Трябва да се направи поясно донесението. Ние се явяваме ценен образец и т.н. и т.н. Да се отнасят към нас внимателно...

– Добре – каза Джордж. – Да предположим, че подействува, е какво ще последва тогава? Зная, не ви влиза в задълженията, така ще кажа аз. С деветдесет процента сигурност твърдя, че в биологическата секция в нас ще видят възможно оръжие на врага. А това означава, че ще минем през разпит по всички правила и не се опитвам да гадая, какво ще стане.

– Майор Хамс – изкръца гласът на мис МакКарти. – Майстор ще бъде разстрелян за неблагонадеждност при първата възможност. Под страх от същото наказание ви забранявам да разговаряте с него!

– Прекрасно – развълнува се Джордж, – но тя не може да ви попречи да ме слушате. Та, Хамс, ще взимат проби. И то без да правят упойка. И накрая или ще ни унищожат или ще ни изпратят на най-далечния

преден пост за следващи изследвания. Ние ще станем собственост на Федерацията, най-висша нейна тайна и от Службата за Безопасност никой няма да ни реабилитира, никой няма да си позволи да поеме такава отговорност и ние никога няма да се измъкнем от там. Ние наистина сме ценен образец, майоре. Но никой няма да има полза от нас, ако се върнем веднага в лагера. Ние можем да представляваме каквото си искаме голямо откритие, но дори да бяхме просто една искрица ново знание, пак щяхме да бъдем обявени за свръхсекретни и никога да не излезем от стените на Службата по Безопасност. Ако се надявате, че те ще могат да ви измъкнат от тази работа, то вие грешите. Тук няма да помогне присаждането на крак или ръка – тялото ви е разрушено, Хамс, с изключение на нервната система и очите. Ние ще може да имаме такова ново тяло, което сами си създадем. Ние трябва да останем тук и да си го създадем!

– Майор Хамс! – каза мис МакКарти. – Смятам, че напразно изгубихме прекалено много време. Започвайте да търсите нужните ни неща!

Миг Хамс мълча и общото им тяло не помръдна. После каза:

– Та, значи, трябва ни лист, клонче и няколко ягоди, нали? Или поне известно количество кал. Мис МакКарти, това ви го казвам неофициално... Позволете ми да ви запитам по един въпрос... преди да започнем работата. Мислите ли, че те ще ни припишат нещо, а? Нали знаете, как става това: един техничар казва едно, друг – друго. Разбирате ме, нали?

Джордж с безпокойство наблюдаваше крайника на МакКарти. Ръката ритмично се сгъваше и разгъваше и растеше пред очите му. Често пръстите се завираха в шумата по земята, късаха по тревичка или две, а понякога и цяло снопче.

– По това не мога да ви кажа нищо, майоре. Въпросът не се отнася по работата. Нашият дълг е да се върнем в лагера! Това е всичко, което следва да знаем.

– По тази точка съм съгласен с вас – отвърна Хамс. – При това ние нямаме никакъв избор, нали?

Джордж се съсредоточи на един от израстъците под тялото на чудовището и страстно пожела той да се превърне в ръка. Но изглежда бе започнал прекалено късно.

– Имаме избор – изрече той. – Трябва просто да продължим да съществуваме в този вид, в който се намираме сега. Дори Федерацията да удържи тази планета в течение на столетия, на нея все ще останат неизследвани места. И ние ще живеем в тях.

– Но – възрази Хамс, сякаш отговаряше на собствените си мисли, – човек не може просто така да скъса с цивилизацията?

Джордж отново усети, че го теглят към гората и отново се възпротиви. Но Хамс впрегна още мускули и преодоля съпротивата. Като се тресеше чудовището измина половин метър и се закова на място.

И за втори път през този ден Джордж бе принуден да измени своето мнение за Вивиан Белиз.

– Аз ви вярвам, мистър Майстър... Джордж – каза тя. – Не искам да се връщам. Кажете какво трябва да правя?

– Ето, така те харесвам! – каза Джордж, като помисли известно време. – Ако си в състояние да създадеш ръце ще бъде най-добре.

Борбата продължаваше.

– Противникът се определи – каза мис МакКарти на Хамс. – Сега всичко е ясно.

– Така е! Напълно ясно.

– Майор Хамс – решително каза тя. – Вие май също сте против мен, а?

– Май е така? – нерешително каза Хамс.

– Така е! Щом го казвам или мисля е вярно. Сега ми кажете: Майстър къде се намира – отляво или отдясно?

– Отляво, поне това знам със сигурност. Виждам стеблата на очите му.

– Прекрасно!

Ръката на МакКарти се издигна. В дебелиите, като кремвирши пръсти, бе стиснат камък с остър връх.

Джордж с ужас видя тази ръка да се извива на изпъкналото тяло на чудовището. Дългият като нож камък се забодя леко и изпитателно в повърхността на тялото само на три сантиметра от мястото под което се намираше неговия мозък. После юрукът се вдигна и замахна. Остра болка прониза биолога и го накара да се усети като ранен звяр.

– Мисля, че не е достатъчно дълга – каза МакКарти, отново сгъна ръката и удари по същото място. – Не – замисли се над резултата. – Ще ни потрябва още доста време. – после се обърна към съратника си. – Майор Хамс, сега ще опитам отново, а вие доложете, дали сте забелязали някаква реакция в стеблата на очите на Майстър.

Болката разкъсваше нервите на Джордж. С едното си вече полусляпо око той наблюдаваше за зародиша на ръка, който, за съжаление така бавно, растеше под долния край на тялото. А с другото като омагьосан следеше ръката на МакКарти, която бавно се издължаваше в неговата

посока. Но странно, сякаш разстоянието вместо да се съкращава, се увеличаваше.

Плътта на чудовището пълзеше на различни страни и увличаше мис МакКарти със себе си. А тя нанесе отново удар и в него вложи цялата си злобна сила. Но този път болката бе значително по-слаба.

– Майоре – запита гласът и, – какви са резултатите?

– Никакви – отвърна храбрият войник. – Май никакви. Между другото, струва ми се, че леко се придвижваме напред, мис МакКарти.

– Лъжете се жестоко – отвърна тя. – Изтласкват ни назад. Бъдете бдителен, майоре!

– Не – запротестира Хамс, – ние наистина се движим в посока на гората. Ей богу, аз съм отпред, а вие ме следвате.

– Майор Хамс, аз се движа напред, а вие ме следвате, ясно ли е!

Джордж се огледа и видя, че и двамата са прави. Тялото на чудовището бе загубило закръглената си форма и се разтягаше в направление Хамс – МакКарти. По средата се бе образувало нещо като пояс. Вътре също всичко бе в движение.

Четири мозъка сега се намираха не в ъглите на квадрат, а на правоъгълник.

Нишките на гръбначните мозъци също бяха изменили разположението си. Неговият мозък и този на Вивиан сякаш си запазваха местата. Докато тези на Хамс и МакКарти се отдалечаваха.

Изглежда съществува *meisterii* се делеше на две, след като бе достигнало маса около двеста килограма; при това разпределяше съквартирантите поравно във всяка своя половина: Хамс и Майстер в едната, МакКарти и Белис в другата.

Джордж се досети, че при следващото деление всяка особа ще бъде принудена да се ограничи с един мозък, а при още едно – отново ще се появи чудовището в първоначалното му състояние: незаселен, скрит и очакващ поредната жертва, която ще има нещастieto да се спъне в него.

Но следователно, подобно на обикновената амеба, този удивителен организъм е безсмъртен. Ако се изключат нещастните случаи, той никога няма да умре, а само ще расте и ще се дели.

За съжаление, иначе стоят нещата с квартирантите му – тъканите им стареят и умират... Но всъщност, така ли е това? Нали нервната тъкан не може да расте, а при него и мис МакКарти тя се разраства. Никакво съмнение: новата им нервна тъкан не можеше по никакъв начин да бъде от старата. Тя е копие, имитация, създадена от организма на чудовището по модел на чуждеродните образци.

Но копието не отстъпваше по нищо на оригинала – новата и стара тъкан проникваха една в друга, аксоните се протягаха към дендритите и в резултат мускулите се съкращаваха и отпускаха по команда. С други думи, копието работеше изправно. Следователно, когато нервните клетки се състарят, те ще бъдат заменени. И в края на краищата и последната негова клетка ще умре и ще изчезне първоначалната система, човекът напълно ще премине в структурата на чудовището, но „различието, което не поражда различие, не е различие“. В същност, квартирантът ще продължи да бъде квартирант, но вече безсмъртен.

Освен ако няма нещастни случаи.

Или убийства!

– Майор Хамс – казваше през това време МакКарти, – не карайте хората да ви се смеят. Защо се опитвате да ми напълните главата с разни глупости? Нали ако сте прави, то усилията ни ще са насочени в противоположни посоки и ще разкъсат това същество.

МакКарти за нищо не се досещаше. Е, да мисли каквото си ще, това ще я лиши от възможност да действа, а през това време и делението ще завърши... Не, така не става. Самият Джордж бе извън досега ѝ, но какво ще стане с Белис? Нейният мозък и този на МакКарти се сближаваха...

Какво да прави? Ако предупреди по някакъв начин девойката, това означава да обясни и на МакКарти истинското положение. Но ако това я насочи по лъжлива следа...

Внезапно се досети, че няма никакво време. Ако той не греши и общуването се осъществява, благодарение на някаква физическа връзка, но тази връзка дълго няма да издържи. Поясът между двете двойки мозъци непрекъснато се увеличаваше. Той се рещи.

– Вивиан! – повика я той.

– Какво има, Джордж?

– Чуй ме добре – започна да обеснява и усети облекчение. – Не ние обтягаме чудовището на разни страни, а то само се дели на части. То така се размножава. Ти и аз ще се окажем в едната половина, а Хамс и МакКарти в другата. Ако ни оставят на мира, всеки ще поеме накъдето му видят очите...

– О, колко се радвам!

Колко бе приятен гласа ѝ!...

– Но може да ни се наложи да се бием. Това зависи само от тях. Така че, създавай ръка, Вивиан! Създавай ръка!

– Ще се опитам – отвърта тя неуверено. – Аз не знам...

Гласът на МакКарти заглуши нейните думи.

– Майор Хамс! Вие имате очи и затова ваш дълг е, да се погрижите, да не им дадем възможност да избягат. През това време ви съветвам и вие да си изградите ръка.

– Служа на Гражданската Безопасност! – отвърна Хамс.

Озадачен и до известна степен объркан, Джордж погледна надолу край своята наполовина оформена ръка. Почти във оп полезрението му, под Хамсовия участък на тялото започна да избива масивен зародиш на ръка. Майорът явно бе работил тайно, като го бе крил под края на тялото... И този израстък бе къде по-развит от неговото творение.

– Ехе – изведнъж проговори Хамс. – Мис МакКарти, Майстър само ни е промивал мозъците. Виждате ли, ние с вас, не може да се окажем в една половина. Това просто не може да се случи! Ние сме на противоположните краища на това проклето нещо. Вие ще бъдете с Мис Белис, а аз с Майстър.

Чудовището явно вече си оформи елегантна талия. Нишките на гръбначния мозък се бяха опънали така, че между тях се забелязваши изтъняването.

– Добре – слабо изграка МакКарти. – Благодаря ви, Майор Хамс!

– Джордж! – сякаш някъде много отдалеч достигна до него изплашеният глас на Вивиан. – Какво да правя?

– Прави ръката си! – завика той.

Но отговор не последва.

IV

Джордж изпита истински ужас, като видя ръката на МакКарти да стиска острия камък и да се протяга над мехурчестата повърхност на чудовището. После тя се размаха и веднага злобно падна. Той успя да си помисли: „Господи! Още е къса. И е дясната ѝ ръка. А освен това е подалеч от мозъка на Вивиан, отколкото бе до моя“, и веднага съобрази, че няма как да помогне на девойката, преди онази фурия да удължи ръката си с недостигащите и няколко сантиметра. Делението бе на половината. Той още бе скован и можеше да се движи като сиамски близък, т.е. да се върти около брат си.

Но ето че дойде и неговият ред. С крайчеца на очите си забеляза някакво рязко движение. Груба ръка се протегна към стеблата на очите му. Инстинктивно протегна своята ръка, хвана Хамс за китката и увисна на нея с отчаяна решителност.

Ръката на майора бе така мускулеста и почти два пъти по-голяма от неговата, че макар предимството на лоста да бе на негова страна, той не успя нито да я отблъсне, нито да я извие настрана. Единственото което успяваше да прави бе, да разклаща тази ръка нагоре надолу, като се стареа да попада в такт с усилията на Хамс, така че ръката през цялото това време да минава край целта.

Мойорът започна да променя силата и ритъма и така се опитваше да го изненада. Палецът му закачи по едно време основата на едно от стеблата.

– Съжалявам, Майстър – каза той. – Аз лично не изпитвам към вас лоши чувства. И между нас да си остане, уф! МакКарти е ужасна и противна жена... Но, ъфф! едва не ви докопах! бедните духом нямат възможност да избират. Ахх! така виждам тази работа: ако сам не се погрижа за себе си, хррр... кой друг ще се погрижи? Уфф!...

Джордж не отговаряше. Поразително! Той повече не се страхуваше нито за себе си, нито за Вивиън. Бе го обхванала чудовищна ярост. В ръката му отнякъде се вля сила. Съсредоточи се с бяс и помисли: „Повече! По-силно! По-дълга! Ръка!“

Ръката се променяше пред очите му, изпълваше се с яка плът, удължаваше се, набъбваше и мускулите оформяха неравен релеф. С ръката на Хамс ставаше нещо подобно. Той се захвана да прави втора ръка. Хамс последва примера му.

Край Джордж повърхността на съществуването сякаш вреше. Освен това забеляза, че продълговатото тяло на чудовището забележимо намали обема си. Неговата дихателна система не бе пригодена за подобна битка и то изяждаше самото себе си, като смилаше собствените си тъкани, с единствената цел да не се задуши.

При какъв минимален обем, то може да изхранва двама съжителци?

И от кой мозък ще се избави най-напред?

Нямаше време за мислене. Хамс се разтършува в тревата с втората си ръка, не намери нищо подходящо за оръжие и... внезапно така се дръпна, че тялото на чудовището се разкъса.

Процесът на деление завърши...

„Какво ли ще стане с Вивиън и МакКарти?“ – мина му през главата и за част от секундата рискува да погледне назад. Там се намираше само една безформена яйцевидна купчина. А като върна в първоначалното положение очите си, забеляза полуоформената ръка на Хамс да извлича от тревата дълга пръчка и да се кани да го халоса с нея по стеблата.

Склонът на брега бе на метър вляво. Джордж преодоля това разстояние с един рязък скок. Те се захлъзваха надолу, заклатиха се, за миг замряха, като яростно се бориха ръка за ръка и полетяха към дъното. Вдигна се облак от прах и листа. Описаха невероятна траектория и с мокро шляпване се заковаха на място.

Сякаш вселената се завъртя за последен път и спря. Джордж, полуослепял от падането и болката, се опита да намери опора, напипа ръката на Хамс и яко я сграбчи.

– Ах, по дяволите! – изруга гласът на Хамс. – Май свършвам! Ранен съм, Майстър! Е, давай де, довърши ме. Какво чакаш още? Не си губи напразно времето.

Джордж го погледна подозрително и не отслаби хватката.

– Какво ти става?

– Казах ти, че загивам – отвърна ядосано майорът. – Парализиран съм. Не мога да се помръдна.

Те бяха се стоварили върху неголям изгладен от водата камък, с каквито бе осеяно руслото на реката. Те го обвиваха отвсякъде и тъпия връх на този камък се бе оказал точно под гръбначния мозък на Хамс и само на няколко сантиметра от главния.

– Майоре – каза Джордж, – възможно е нещата да не са чак толкова лоши, колкото изглеждат. Ако се откажете от борбата и преминете напълно в мое разпореждане, може би ще успея да ви го докажа. Съгласни ли сте?

– Че какво да правя? Пречупен ми е гръбнака!

– Това е моя грижа. Съгласен ли си или не?

– Да, разбира се. Това е съвсем порядъчно предложение от твоя страна, Майстър. Твърд факт. Давам думата си, а тя все още нещо означава, нали?!

– Отлично! – каза Джордж.

Като напрегна всичките си сили, той свали тялото им от камъка. После погледна склона по който се бяха изтъркаляли. На това място той беше прекалено стръмен, следователно трябваше на друго място да търси удобен път. Обърна се и погледна на изток по тънкото ручейче, което едва-едва църцореше по средата на руслото.

– Нещо затруднява ли те? – запита Хамс.

– Да, трябва да намеря път за горе – нетърпеливо отвърна Джордж. – Може би ще успее да помогна на Вивиън.

– А, да... извинявай, но аз мислих само за себе си, Майстър. Но кажи ми, моля те...

„Едва ли е още жива – мрачно мислеше Джордж. – Но дори и да има най-малка надежда...“

– Ти ще се справиш – каза той. – Ако се намираше в предишното си тяло, подобна рана щеше да бъде смъртоносна или в най-добрият случай щеше да си инвалид до гроб, но с това същество, нещата стоят съвсем различно. е оздравееш така лесно, както успя да си оформиш новата ръка.

– Дявол да го вземе – изруга отново Хамс, – как само не помислих за това? Какъв глупак съм! Но Майстър, тогава ние напразно сме си губили времето да се убиваме един друг, а? Иначе казано...

– Не! Ако ви беше размазал мозъка, организъмът на чудовището просто щеше да го смели и аз щях да бъда убит. Но като изключим подобни отвратителни жестокости, аз съм сигурен, че сме безсмъртни.

– Безсмъртни – повтори Хамс. – Дявол да го вземе, това е нещо съвсем друго...

Брегът започна да се снишава и на едно място, където влажната почва бе осеяна гъсто с камъни, ги посрещна плавно спускане, което имаше напълно преодолим характер. Джордж тръгна към него.

– Майстър... само миг по-късно се обади Хамс.

– Какво има?

– Знаеш ли, ти си прав. Започна да ми се възвръща осезанието... Чуй ме, Майстър, а има ли нещо, което това чудовище не може да прави? Ето например, как смяташ, не бихме ли могли да се съберем отново

с едно... както по-рано, а?

– Възможно е – поривът на Джордж бе съвсем естествен. Тази мисъл го занимаваше отдавна, но сега не бе настоеен да я обсъжда с Хамс.

Те стигнаха средата на склона.

– В такъв случай – замислено каза Хамс, – това нещо може да се използва и за военни цели, нали? Този, който занесе чудовището във военното министерство, ще бъде обезпечен до самия си гроб.

– Когато се разделим – каза Джордж, – можеш да правиш каквото си искаш.

– Но това не е истинско решение, дявол да го вземе! – отвърна с раздражение Хамс.

– Защо?

– Защото тогава те могат да намерят и друго същество.

Хамс изрече тези думи, после изведнъж протегна ръце, хвана доста голям камък и го измъкна от леглото му, без Джордж да успее да му попречи. Над него се намираше още по-голям камък, който се разклати и започна да се свлича надолу.

Джордж, който се намираше точно под него, изведнъж усети, че сякаш е прикован за мястото си.

– Много съжалявам... чу гласът на Хамс, в който различи искрено съжаление. – Но ти знаеш, какво е това Службата по Безопасност. Аз просто не мога да рискувам.

* * *

Сякаш камъкът падаше цяла вечност. Още два пъти Джордж напрегна всички сили, да мръдне настрани, но като не успя инстинктивно подложи под него ръцете си. И в последния миг той ги премести вляво от центъра на надвисващата сива грамада... Тя рухна!

Ръцете се пречупиха като тревички и нещо сиво закри небето. Ударът, който понесе, бе така силен и ехтящ, сякаш ковашки чук се стоварваше на наковалнята.

И нещо се плисна.

Но той продължаваше да бъде жив! Поразителен факт, който занимаваше още дълго мисълта му, слез като камъкът с грохот разкъсваше тишината падайки надолу по склона. По едно време Джордж успя да погледне надясно от себе си.

Усилието на пречупените сега ръце, се бе оказало достатъчно да премести пътя на падащия камък на тридесетина сантиметра надясно... И тази половина на чудовището, където се намираше мозъка на Хамс,

представляваше нещо като сплескано тесто. Той дори успя да забележи няколко петна сиво вещество, разтварящо се бързо в зеленикавата маса, която бавно се обединяваше в едно цяло.

Изминаха двадесет минути и последните следи на размазания мозък изчезнаха. Чудовището отново прие нормалната си продълговата форма. Джордж усети болката да утихва. Още пет минути и изтерзаните ръце така укрепнаха, че можеше вече да ги ползува. Сега те повече приличаха на човешки. Появиха се сухожилия, нокти и дори познатите му бръчици по кожата. В друго време той би размишлявал блаженно по този повод, но сега бързаше и едва обърна внимание на факта.

Изкачи се нагоре по склона на брега. На сухата треба, на тридесет метра от него, неподвижно лежеше с плавно извита гърбина сиво-зеленикаво тяло, точно като неговото.

Разбира се, то имаше само един мозък.

Чий беше?

Почти сигурно МакКарти бе победила. Вивиън нямаше никакви шансове да оцелее. Но как да си обясни, че ръката бе изчезнала безследно?

Джордж нерешително обиколи съществото и така успя да го разгледа по-добре.

На другата страна видя две тъмно-кафяви очи, които го гледаха със странно и неопределено изражение. Миг по-късно тялото му потрепера и неволно се премести напред.

Вивиан имаше кафяви очи!

Джордж добре си ги спомняше. Кафяви очи и дълги гъсти мигли на нежното лице... Но доказва ли това нещо? А какви бяха очите на МакКарти? Това не можеше да каже по никакъв начин.

Съществуваше само един начин да разбере това.

Джордж се приближи още по-близо, като се оповаваше на предположението си, че някаквата си там *meisterii* поне е достатъчно развит и не поглъща представителите на собственото си племе...

Двете тела се докоснаха, залепиха се и започнаха да се сливат. Сега Джордж наблюдаваше процесът на делението в обратен порядък. Плътта на споените гъсеници заприлича отначало на гиричка, после на яйце и накрая прие обичайната си гъсеницообразна форма. Неговият мозък и другият се сближиха и нишките на гръбначните им мозъци се пресякоха под прав ъгъл.

Едва сега той забеляза нещо странно в другия мозък – изглеждаше доста по-светъл и малко по-голям от неговия; а и очертанията му бяха

по-резки.

– Вивиън? – съмнението проби път в гласът му. – Ти ли си това?

Не последва отговор.

Той запита още веднъж и още веднъж е още...

– Джордж! – отзова се тя накрая. – Боже мой, така искам да се разплача, а не мога.

– Липсват ни жлезите за сълзи – отвърна той механично. – Какво ти е, Вивиън?

– Нищо особено, Джордж.

Отново бе същият топъл глас...

– Какво стана с МакКарти? Как успя да се изба... Искам да запирам, какво стана с нея?

– Не знам. Нея я няма, нали? Отдавна не ѝ чувам гласа.

– Така е, нея я няма – обясни ѝ Джордж. – Ти не знаеше ли това? Разкажи ми какво си правила?

– Та, аз се опитах да направя ръка, както ми нареди, но ми се стори, че няма да успея. Тогава се стегнах и си направих череп. И тези неща, не знам как да ги нареча, с които си закрих гърба...

– Прешлени. „Виж ти, колко съм несъобразителен!“ – изненада се той. – Е, а после?

– Изглежда, сега плача – каза Вивиън. – А, да, точно така... Господи, каква лекота усещам! Е, а после... нищо. Тя ме удряше и ме болеше, а аз просто лежах и си мислих: „Какво щастие щеше да бъде, ако нея я нямаше наблизо“. И след известно време тя изчезна. После си направих очи, с които да те намеря.

Обяснението озадачаваше повече от самата загадка. Джордж внимателно се огледа наоколо и видя нещо, което преди не беше забелязал. В дясно, на два метра разстояние, едва различавайки се в тревата лежеше влажна сива купчинка с някакво подобие на опашка...

Май съществото *meisterii*, изведнъж му просветна, притежава особен механизъм, за отървяване от наематели, които не умеят да се приспособяват и така се отървава от мозъци склонни към кататония, истерия или самоубийствено умоизстъпление. И по този въпрос правилата гласят – незабавно изхвърляне с целия багаж.

Вивиън е успяла да задействува именно този механизъм, убедила е удивителния организъм, че мозъка на МакКарти не само не е нужен, но и опасен, дори може да се определи като „отровен“.

Нещастната МакКарти, какъв безславен край! – дори честа да бъде смяна и бе отказана; съществото просто я бе изхвърлило като

изпразнение...

* * *

След дванадесет часа усилена работа, те постигнаха доста успехи. Първо поговориха и се разбраха по-всички важни въпроси, после отново се заеха с лов и си похапнаха с няколко особи от стадото псевдосвине. Накрая, от съвършено различни подбуди – Джордж смяташе естествената обмяна на веществата в чудовището за неефикасна при бързо предвижване, докато Вивиън и дума не даваше да се издума, че е привлекателна за мъжете в този си образ, – те се заеха с пълната сериозност да трансформират тялото си.

В началото им бе невероятно трудно, но после нещата се подредиха удивително лесно. Но често им се налагаше да се връщат в амебоподобното състояние, поради забравен или лошо действащ орган. Но всеки подобен пропуск всъщност изправяше пътя им и накрая те се изправиха един срещу друг, задъхвайки се, но дишайки, поклащайки се, но на два крака – те бяха двама гиганти, можещи да изменят външността си, когато пожелаят; в настъпващата благоволна тъмнина те бяха първите хора, които сами се бяха създали!

После изминаха тридесетте километра до лагера на Федерацията. Застанаха на хребета на планината и погледнаха на юг през малката спретната долчинка. Там се издигаше слабо но зловещо сияние. Там железните машини изхвърляха от себе си потоци метал с който да нахранях фабрикорите, които от своя страна бълваха безброй космически кораби.

– Ние там няма да се върнем, нали? – каза Вивиън.

– За нищо на света – спокойно отвърна Джордж. – С течение на времето те сами ще дойдат при нас. Ние ще чакаме. Ние сме бъдещето!

И още нещо трябва да се каже, изглеждаше дреболия, но важна за Джордж. Говореше любовта му към завършеност – един период бе минал, започваше друг. Най-после намери подходящо име за откритието си: не беше вече някаква си там *meisterii*, а *Spes hominis* – Надеждата на човека.

КРАЙ

© 1953 Деймън Найт

Damon Knight
Four in One, 1953

Източник: <http://sfbg.us>

Публикация:

ДВАМА СА МНОГО (психологическа фантастика). 1993. Изд. Неохрон, Пловдив-Пловдив. SF Трилър, No.15. Съставител: Николай СТРАНСКИ, Иво ХРИСТОВ.

Превод: Красномир КРАЧУНОВ, Ивайло РУНЕВ.

С илюстр. Формат: 120×165. Страници: 192.

Съдържание: [Въведение: Психологическа фантастика?] – с.2;

Двама са много, Деймън НАЙТ – с.3;

Механическото его, Хенри КАТНЪР – с.47;

Какво щастие е да си бльоъл, Филип К. ДИК – с.113;

Господарят на хилядите слънца, Пол АНДЕРСЪН – с.141;

Енциклопедия на световната фантастика [част VII – неуказано] (БРЪНЪР-БЪЛГАРИЯ) – с. 185;

Реклама – с.192.

Свалено от „Моята библиотека“ [<http://purl.org/NET/mylib/text/151>]